

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **V.R.**, Ev. č. ..., narozený..., státní příslušnost Ukrajina, t. č.
v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková
zastoupený ustanoveným zástupcem JUDr. Pavlem Sadílkem,
advokátem, se sídlem Stará cesta 425, 331 01 Plasy

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2017, č. j. OAM-166/LE-LE05-LE26-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou blanketní žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo o žalobcově žádosti rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. Žalobce obecně namítal porušení zásady, dle které musí správní orgány poskytovat občanům a organizacím pomoc a poučení, aby pro neznalost právních předpisů

neutrpěli v řízení újmu, dále že žalovaný nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nevedl azylové řízení tak, aby posílil žalobcovu důvěru ve správnost svého rozhodování, napadené rozhodnutí bylo nepřesvědčivé a žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 2 odst. 4, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, když nepřičítal faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování (§ 12 zákona o azylu). Žalobce konečně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení.

3. Žalobce zároveň žádal o přiznání odkladného účinku žalobě, usnesením ze dne 16. 2. 2018, č. j. 60 Az 1/2018-46, byl tento návrh zamítnut.
4. V **doplnění žaloby** žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce JUDr. Sadílka uvedl, že do České republiky (dále jen „ČR“) přicestoval asi v dubnu 2009 na pracovní vízum a od té doby zde pracoval. V dubnu 2016 žádal o udělení azylu, který mu však nebyl udělen, a v létě 2017 mu byl vydán výjezdní příkaz k opuštění ČR. ČR však neopustil z důvodu, že má strach, že na Ukrajině bude souzen proto, že nenastoupil do armády, kam byl povolán na základě povolávacího rozkazu. Nástupu do armády se vyhýbá kvůli strachu, že by musel jít bojovat na východní Ukrajinu na Doněck, kde umírá mnoho vojáků.
5. Žalobce má rovněž obavy, že jeho věřitelé na Ukrajině, kterým dluží asi 5 500 dolarů, na něm budou vymáhat dluh nevybíravým způsobem, tj. za použití fyzického násilí, a nevyklučuje ani fyzickou likvidaci. Uvedené hrozbě může čelit pouze tím, že mu bude umožněno v ČR pracovat, aby tak mohl dluh splatit. Na Ukrajině není žádná práce, jeho věřitel, který má kontakty s mafií, mu dluh neodpustí a od své matky ví, že jeho obavy jsou důvodné.
6. K prokázání shora uvedených tvrzení ani k prokázání tvrzení uvedených v žalobě žalobce nenavrhoval žádné listinné ani jiné důkazy, pouze požádal, aby soud vzal v úvahu skutečnost, že v případě návratu na Ukrajinu před splacením dluhu věřitelům žalobci na Ukrajině hrozí vážná újma, včetně fyzické likvidace.
7. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** popíral oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť v průběhu správního řízení o již druhé žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný shledal, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů žalobcova odchodu z vlasti a jeho obav z návratu do vlasti. V této souvislosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí ve věci současné žádosti, v němž správní orgán podrobně zrekapituloval rovněž obsah a průběh předchozího řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, a dále na obsah správního spisu.
8. Žalobce svou první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal dne 5. 5. 2016. O této žádosti bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-56/LE-LE05-2016. Za důvod svého odjezdu z vlasti žalobce v rámci své první žádosti označil válku na Ukrajině a obavu, že by musel nastoupit do armády. Dne 8. 6. 2016 správní orgán vydal rozhodnutí č. j. OAM-56/LE-LE05-LE05-2016, kterým rozhodl o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany žalobci. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 10. 6. 2017 [pozn. správně 2016]. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který však dne 30. 12. 2016 žalobu zamítl. Následně podanou

kašační stížnost žalobce Nejvyšší správní soud dne 16. 5. 2017 odmítl pro nepřijatelnost. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 18. 5. 2017. V podrobnostech k obsahu a průběhu předchozího řízení žalovaný odkázal na spisový materiál k příslušnému správnímu řízení, jehož podstatné části jsou ve fotokopii součástí spisového materiálu k aktuální žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.

9. Dne 24. 11. 2017 žalobce podal opakovanou (svou druhou) žádost o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení žalobce uvedl, že Ukrajinu opustil asi v dubnu 2009. Ve vlasti žil v obci Drahovo, okres Chust, Zakarpatská oblast. Do ČR přicestoval na pracovní vízum. V Praze měl domluvenou práci v továrně na balení potravin. Žalobce uvedl, že v dubnu 2016 žádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR, azyl mu však udělen nebyl. V létě 2017 byl žalobci vydán výjezdní příkaz, ČR však neopustil. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce označil svou obavu z toho, že na Ukrajině bude souzen za své nenastoupení do armády, přičemž uvedl, že už ve své minulé žádosti o mezinárodní ochranu uváděl, že na Ukrajině má povolávací rozkaz a že do armády nechce nastoupit, protože se obává, že by musel jít bojovat na Doněck. Žalobce dodal, že má na Ukrajině také dluh, jelikož v lednu 2009 boursal s dodávkou známého a dodnes mu proto dluží asi 5 500 dolarů. Dokud měl v ČR pracovní vízum a pracoval, dluh známému splácel. Teď už však asi dva roky nevydělává a svůj dluh tak nesplácí. Od matky přitom ví, že známý byl u nich doma, kde matce řekl, že až se žalobce vrátí, vyřídí si to s ním. K tomu žalobce též doplnil, že jeho známý se zná s mafií a má i kontakty u policie. V průběhu pohovoru, který byl se žalobcem proveden dne 15. 12. 2017, žalobce důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany blíže rozvinul a objasnil, že v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany se o svém dluhu na Ukrajině a jakémkoli ohrožení v této souvislosti nezmínil, protože přijel do ČR, aby zde vydělal peníze na splacení dluhu, pracoval zde a povedlo se mu splatit 4 500 dolarů, přičemž celý dluh činil dříve 10 000 dolarů. Poté (v roce 2014) ale žalobce ztratil práci a dva roky dluh nesplácel, takže mu zbytek dluhu ještě zůstal. V té době též začaly problémy žalobce s jeho věřiteli. Dokud žalobce pracoval a posílal peníze, všechno bylo dobré, ale když přestal posílat peníze, věřitelé mu začali vyhrožovat, a proto se jich bojí, když už jim tři roky dluh nesplácel. Žalobce sdělil, že když poprvé žádal o azyl, myslel si, že existenci dluhu, který, jak uvedl, mu vznikl v prosinci 2009, a ohrožení kvůli němu není třeba zmiňovat.
10. Při posuzování současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany správní orgán vycházel především ze samotných výpovědí, které žalobce učinil v průběhu současného i předchozího azylového řízení, a dále z informací shromážděných správním orgánem v průběhu současného řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině, které jsou součástí správního spisu. Žalobce byl dne 15. 12. 2017 seznámen se shromážděnými podklady rozhodnutí, nechtěl se k nim však nijak vyjádřit a ani navrhnout jejich doplnění. Žalobce se rovněž nechtěl vyjádřit ke zdrojům předložených informací a způsobu jejich využití. Ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany pouze doplnil, že už řekl všechno.
11. Po provedeném správním řízení dospěl žalovaný k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím řízení a které svědčí o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z azylově

relevantních důvodů nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Žalobce opětovně označil za primární důvod své opakované žádosti válku na Ukrajině a obavu z odvodu do armády, to je naprosto totožný důvod jako v případě jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Tímto důvodem se však správní orgán zabýval již ve správním řízení o první žádosti žalobce, v němž neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

12. Za další důvod své opakované žádosti pak žalobce označil existenci dluhu na Ukrajině a obavu z věřitelů v případě, že by se vrátil do vlasti, přičemž dle výpovědi samotného žalobce tento dluh vznikl v roce 2009 a již v té době byl hlavním důvodem odjezdu žalobce z vlasti. Potíže v souvislosti s nesplácením dluhu přitom žalobce pociťuje od roku 2014. Tato (tvrzená nová) skutečnost tak žalobci musela být zcela evidentně známa již v době řízení o jeho první žádosti v roce 2016. Žalobce tak měl možnost i povinnost uvést tuto skutečnost za účelem jejího posouzení již v rámci předešlého správního řízení a je jen důsledkem vlastního zavinění žalobce, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany již v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Vysvětlení, které žalobce poskytl správnímu orgánu, tedy že „si myslel, že nemusí říkat všechno“, pak správní orgán považuje za značně nelogické a naprosto nedostatečné, neboť pokud by se žalobce opravdu obával ohrožení ze strany věřitelů, neměl naprosto žádný důvod tuto skutečnost nezmínit již ve svém předchozím řízení, když byl zároveň upozorněn na to, že musí vypovídat pravdivě a úplně, a také byl opakovaně dotazován, zda uvedl všechny důvody své žádosti o mezinárodní ochranu a zda nechce ještě něco doplnit.
13. Žalovaný dále odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu k problematice opakovaných žádostí, konkrétně citoval podstatné pasáže z usnesení ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017-52, z rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009-66, a rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65. Následně konstatoval, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení. *„Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta,“* uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42. Žalovaný byl toho názoru, že shora citované závěry Nejvyššího správního soudu lze plně vztáhnout i na případ žalobce.
14. Podle žalovaného žalobce přes „doplnění“ žaloby právním zástupcem svůj původní blanketní návrh doplnil jenom tak, že právní zástupce ve svém podání toliko zrekapituloval důvody žalobcova příjezdu do ČR a důvody podání žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany, jak již byly sděleny i samotným žalobcem v průběhu správního řízení. Žalovaný byl přesvědčen, že v žalobě i nadále chybí jakékoli vymezení skutkových důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad napadeného správního rozhodnutí a že žaloba postrádá základní náležitosti žaloby vymezené v § 71 odst. 1 písm. a) až f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), není řádně odůvodněna a ani neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí správního orgánu. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhl, aby soud

žalobu odmítl. V případě, že soud neshledá důvody k odmítnutí žaloby, žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

15. Ze zaslaného **správního spisu** soud ověřil, že skutečnosti uvedené ve vyjádření žalovaného odpovídají obsahu spisového materiálu. Zaslané vyjádření svým obsahem v podstatné míře kopírovalo obsah napadeného správního rozhodnutí.
16. Soud ve věci rozhodoval v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný ani žalobce k výzvě soudu nevyslovili svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci.
17. **Soud neshledal žalobu důvodnou.**
18. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
19. Ustanovení § 10a odst. 2 zákona o azylu stanoví, *že je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*
20. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: *Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.*
21. Konečně podle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, *že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.*
22. K otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech se Nejvyšší správní soud vyjádřil krom rozhodnutí uvedených shora žalovaným také v rozsudku rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, kde shrnul: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
23. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Prvý okruh důvodů žádosti, spočívající v obavách z odvodu do armády a konfliktu ve východní části Ukrajiny a z případného odsouzení pro nenastoupení vojenské služby, nebyl novou skutečností. Žalobce již totožným způsobem odůvodňoval svoji předchozí azylovou žádost a žalovaný správní orgán jeho tvrzení posoudil ve správním řízení o této první žádosti. Nebyla tedy splněna ani první podmínka přípustnosti opakované žádosti – novost tvrzení.

24. Ve vztahu k tvrzenému dluhu na Ukrajině se sice jednalo o skutečnost novou, avšak dle sdělení samotného žalobce mu tato skutečnost musela být známa již v době podání předchozí žádosti (ve zkratce – žalobce se zadlužil v roce 2009, problémy se splácením a s věřiteli začaly již roku 2014 a první žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána až v roce 2016). V předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany tak skutečnost žalobcova dluhu a souvisejících praktik věřitelů nebyla správním orgánem posuzována toliko z toho důvodu, že o ní správní orgán zkrátka neměl povědomí, neboť žalobce o ní nehovořil. V nynějším řízení nijak hodnověrně nezdůvodnil, proč tak případně nemohl učinit.
25. Z výše uvedeného je zjevné, že byl dán zákonný důvod pro shledání opakované žádosti nepřipustnou a pro zastavení řízení na základě ustanovení zákona o azylu, která byla uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí. Soud v detailech odkazuje na napadené rozhodnutí, příp. vyjádření k žalobě uvedené shora.
26. Soud neshledal, že by žalovaný kladl žalobci jakékoli překážky v uplatnění důvodů žádosti, o všech svých procesních právech byl žalobce řádně poučen a nic mu nebránilo v průběhu řízení zmocnit zástupce. Poučovací povinnost správních orgánů a jejich nápomoc nelze ztotožňovat s poskytováním právních rad, k němuž jsou povoláni kupříkladu advokáti. Taktéž stav věci byl žalovaným zjištěn v souladu s požadavky § 3 správního řádu, když si opatřil materiály vztahující se k předchozí podané žádosti a aktuální informace o situaci v zemi původu žalobce a umožnil žalobci sdělit vše, co považuje za podstatné, v samotné žádosti, při poskytnutí údajů k žádosti, při pohovoru a po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Oproti správnímu řádu z roku 1967 (zákon č. 71/1967 Sb.) již nyní účinný správní řád nezakotvuje mezi základními zásadami činnosti správních orgánů povinnost vést řízení tak, aby byla posilována důvěra ve správnost rozhodování (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2013, č. j. 7 A 37/2010-39). Napadené rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno a bylo z něj patrné, z čeho správní orgán vycházel, jak svá zjištění hodnotil i k čemu jej tyto úvahy vedly. Vzhledem k tomu, že žádost byla shledána nepřipustnou, žalovaný správně a v souladu se zákonem o azylu (jeho ustanovením § 10a odst. 2) neposuzoval žádost meritorně, tudíž ani nehodnotil existenci případného pronásledování žalobce ve smyslu § 12 zákona o azylu.
27. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 6. března 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně